

Statskassen derved led, og der faldt derpaa en kongelig Resolution af 13de Januar 1790, som gik ud paa, at Handelen fra 1796 skulde frigives, men ikke for alle Nationer, men frigives paa den samme Maade, som den islandske Handel. Imidlertid vare Færingerne meget lidet fornøiede med denne Resolution, og i en Ansøgning, som indløb fra Indbyggerne paa Færøerne om, at denne Resolution ikke maatte komme til Udførelse, maa Grunden søges til, at der senere faldt en Resolution af 27de December 1796, om, at den forkyndte Frigivelse af Handelen ikke skulde finde Sted, men at det indtil Videre skulde have sit Forblivende ved den Maade, hvorpaa Handelen hidtil havde været ført. I Krigsaarene fandt der nogen Forstyrrelse Sted i Forholdene, som dog maa skee ikke i alle Henseender var til Færøernes Skade, da nogen Handel fandt Sted med England. I 1816 nedsatte man en ny Commission, for at overveje, om man skulde tillade privat Handel paa Færøerne ved Siden af den kongelige Handel, og der afgaves da under 21de September 1821 en kongelig Resolution, som gik ud paa, at man skulde tillade den private Handel paa Færøerne ved Siden af den kongelige Handel, og at man skulde søge at opmuntre Fiskeriet. Altsaa denne Resolution er ligesom ene og alene begrundet i Færøernes Interesse; men det kan heller ikke nægtes, at denne Resolution medførte store Uopffresser for Statskassen. Den kongelige Handels Stilling blev saa vanskelig under de Forhold, som saaledes indtraadte, og det Tab, der derved opstod for den kongelige Handel, blev saa betydeligt, at man i 1823 aldeles forandrede dette System. Dette System af fri Concurrence, i det Mindste imellem enkelte Handlende, ved Siden af den kongelige Handel, blev aldeles ophævet i 1823, ved Rescript af 25de Juni, hvorved man gik over til at fortsætte den kongelige Handel, men saaledes, at man derved kunde være sikker paa en pas-

sende Fordeel. Fra dette Tidspunkt indtræder det fordeelagtigste Tidssnit for den kongelige Handel. Handelen blev dengang ført ligesom med det anerkjendte Formaal, at skaffe en passende Fordeel; dette Resultat opnaaedes, men der fremkom selvsølgelig ogsaa Klager, og man antog derfor, at man burde gaae over til at stille Sagen noget gunstigere for Færingerne. Der blev da i 1835 nedsat en ny Commission, og dens Forhandlinger førte til Rescriptet af 20de April 1836; ved dette Rescript blev der oprettet 3 nye Etablissementer foruden Hovedetablissemetet i Thorshavn; og det blev tillige bestemt at opmuntre Fiskeriet. Dette Rescript gaaer aabenbart ud fra Tanken om, at Handelen senere maatte og vilde blive frigiven, og at den Kongelige Regjering derfor renoncerede paa de Fordele, som en uafbrudt Fortsættelse af det hidtil fulgte System vilde medføre. Man har altsaa ved dette Rescript været beløvet paa, ikke at ville faae en saa stor finantstiel Fordeel af Handelen, som man tidligere havde havt, og denne Forudsætnings Rigtighed har ogsaa stadfæstet sig, idet Fordelen af Handelen er bleven ringere, hvorimod privat Erhverv i den følgende Periode har udviklet sig mere og mere paa Færøerne. Færingernes Stilling er forøvrigt ingenlunde saa ugunstig, som man i Almindelighed antager; det er kun med de egentlige Tærtvarer, at Handelen er bunden, men med de Varer, der ikke ere opførte i Tarten, er Handelen fri, og denne Frihed bliver ikke saa ganske sjelden benyttet tildeels til Udførsel med fremmede, navnlig engelske Skibe. Ligeledes have Færingerne en ubetinget Ret til, mod en meget moderat Tært og med den Kongelige Handels Bistand, at forskrive hvilke Varer, de have Attraa til, og ifølge en Høieste retsdom, som i den senere Tid er falden, er det anerkjendt, at med de Varer, hvoraf de engang ere komne i lovlig Besiddelse, kunne de ogsaa drive Handel til Andre.